

Arrest

nr. 207 865 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 houdende een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 oktober 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van mevrouw A.R.B. Hij diende ten laatste op 19 januari 2016 volgende documenten te overleggen: bewijs voldoende bestaansmiddelen, ziektekostenverzekering en bewijs duurzame relatie. Het bewijs van ziektekostenverzekering werd nooit bijgebracht.

Hij werd op 2 mei 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 20 april 2021. De F-kaart werd op 6 december 2016 "gesupprimeerd". Hij werd diezelfde dag afgevoerd van ambtswege.

Verzoeker kwam op 7 augustus 2018 aan op de luchthaven te Zaventem, met vlucht BA394 uit London Heathrow. Hij werd aan de grenscontrole tegengehouden en ondervraagd. Verzoeker was in het bezit van een gesupprimeerde F-kaart. Controle toonde aan dat verzoeker geseind stond omwille van het opsporen van de verblijfplaats. Hij werd op 7 augustus 2018 gehoord, doch weigerde de vragenlijst "hoorrecht" in te vullen.

Op 7 augustus 2018 werd een beslissing genomen tot vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, alsook een beslissing genomen tot terugnrijving.

De beslissing tot terugnrijving, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 07/08/2018 om 15:31 uur, aan de grensdoorlaatpost Zaventem werd door ondergetekende,

de heer:

*naam S(...) P(...) voornaam U(...) C(...)
geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Suriname wonende te [....]
houder van het document paspoort nummer R(...)
afgegeven te Paramaribo op : (...)
houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....]
geldig van [....] tot [....]
voor een duur van [....] dagen, met het oog op : [....]*

afkomstig uit London met B (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing: Betrokkene legt een F-kaart voor die sinds 06/12/2016 gesupprimeerd wordt."

De op 18 augustus 2018 geplande terugnrijving werd geannuleerd omwille van huidig beroep.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker licht de uiterst dringende noodzakelijkheid toe al volgt:

“A. Verzoeker wordt vastgehouden in het gesloten centrum Caricole met het oog op overdracht naar New York. Een vlucht naar de UK is voorzien op 18.08.18. Hieruit blijkt dat de gewone schorsingsprocedure zal te laat komen.

B. Verzoeker heeft de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift: de bijlage 11 werd aan verzoeker op 7 augustus 2018 overgemaakt. De vordering tot schorsing wordt ingesteld op 17 augustus 2018.”

2.2.2. Verweerder betwist deze voorwaarde niet in de nota met opmerkingen.

2.2.3. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed (artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens werd de vordering tijdig ingediend, binnen de tien dagen na kennisgeving van de eerste terugrijvingsmaatregel waartegen ze is gericht (artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet).

2.3. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Verzoeker zet uiteen als volgt:

“De DVZ motiveert haar beslissing als volgt:

afkomstig uit London met B (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*
Reden van de beslissing: Betrokkene legt een F-kaart voor die sinds 06/12/2016 gesupprimeerd wordt.

1. Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

2. Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen.

K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“ (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,*
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,*
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.*

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de DVZ bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De DVZ is op de hoogte van het bestaan van de relatie tussen verzoeker en mevrouw B(...). Mevrouw B(...) is Europese onderdaan en heeft zich in toepassing van de regels inzake het vrij verkeer van personen, gevestigd in België, sinds 2015. Zij verkreeg daartoe een E-kaart, geldig tot 20 april 2021.

Verzoeker vestigde zich bij haar en daar alle voorwaarden voor een gezinshereniging vervuld waren, werd aan verzoeker een F-kaart afgeleverd, geldig tot 2021.

Beiden waren de mening toegedaan dat hun verblijf volledig in orde was met de Belgische verblijfswetgeving. Het was dan ook verrassend dat verzoeker België niet meer binnen mocht aan de grens op 7 augustus 2018.

Zoals vermeld, heeft Mevrouw B(...) bij het vernemen van het bericht dat haar/hun verblijf in de gemeente niet langer geregistreerd was, onmiddellijk de nodige stappen gezet om haar verblijf te regulariseren (zie e-mail in bijlage). Van zodra mevrouw opnieuw is ingeschreven te 2060 Antwerpen, (...), zal ook het verblijf van verzoeker in orde gebracht kunnen worden. Alle voorwaarden voor een gezinshereniging zijn immers volbracht. Daarbij is mevrouw zwanger van verzoeker. Dit werd telefonisch meegedeeld aan de DVZ door de raadvrouw van verzoeker.

Men kan zich niet van de indruk ontdoen dat de beslissing tot terugdrijving volledig disproportioneel is. Het terugsturen van verzoeker naar Londen, levert voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel op in vergelijking met het immense nadeel dat verzoeker en mevrouw B(...) hiermee ondervinden. Beiden vallen perfect onder de voorwaarden om toegelaten te worden tot het grondgebied. Het verblijf van mevrouw als EU-onderdaan is quasi zo goed als terug geregulariseerd. Verzoeker zal eveneens hersteld worden in zijn verblijfsrecht eens het verblijf van mevrouw in orde is, als haar partner.

Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen door verzoeker in detentie te plaatsen - zodat hij onmogelijk zijn verblijf in regel kan stellen met de Belgische verblijfswetgeving – en hem vervolgens terug te drijven naar Londen. Verzoeker terugdrijven naar Londen, alwaar hij geen verblijfsrecht heeft, is een zeer zware sanctie. Hoe zal hij vanuit Londen zijn verblijf in België kunnen regulariseren ? Hij zal genooddaakt zijn een vlucht naar Suriname te boeken om van daaruit een formaliteit te gaan vervullen. Dit alles is enorm omslachtig, disproportioneel en onredelijk.

3. Het uitwijzen van verzoeker zou daarnaast een schending van artikel 8 EVRM uitmaken.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

Verzoeker zal moeten aantonen dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of met een EU-onderdaan. Een feitelijk gezin kan onder meer bestaan uit de samenleving van vriend en vriendin. Bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een gezinsleven wordt o.m. veel belang gehecht aan de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid. In casu valt de liefdesrelatie die verzoeker onderhoudt met zijn vriendin, mevrouw B(...), duidelijk binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Uit hetgeen vooraf gaat, uit het feit dat mevrouw B(...)zwanger is van verzoeker, blijkt duidelijk dat verzoeker een duurzame vaste relatie heeft opgebouwd met mevrouw B(...).

Het verwijderen van een vreemdeling die een duurzame relatie heeft opgebouwd met een partner die in België verblijft en die een sociale binding heeft met ons land zou haaks staan op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM beschermt immers, zoals vermeld, het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht reeds dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM. (Zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280.)

De Raad van State kwam in het hieronder geciteerde arrest tot het besluit dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout :

"(...) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique" (C.E. 8 février 2002, n°103.410)

Artikel 8 EVRM beschermt niet alleen het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privéleven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende keren uitgesproken:

« le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. ». (C.E. 6/12/2001, n° 101.547.)

« L'art. 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E.n° 81.931 du 27 juillet 1999.)

In dezelfde zin zie : R.v.S 7/01/1998, n° 70.538 ; R.v.S. 11/02/1999, n° 78.711 ;R.v.S. 7/11/2001, n° 100.587 ; R.v.S. 19/12/2001, n° 91.709 ; R.v.S. 04/03/2002, n° 104280 ; R.v.S.21/09/2001, n° 99.031 ; R.v.S. 27/09/2002, n° 110735.

Een beperking van een fundamenteel grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM :

« geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit als volgt :

« Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée », et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales ».

(C.E., n° 78711, 11 février 1999 ; CE, n° 105.428, 9 avril 2002)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest REES van 17/10/1986 gesteld, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, aan de ene kant het algemeen belang en aan de andere kant de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat verband een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(« La mise en œuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, pag.92.)

"En particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive" (VELU, ERGEC « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », Bruylant Bruxelles, 1990, n° 194 en SWARTENBROECKS, « Les AR interdisant à des étrangers non-C.E.E. de résider dans certaines

communes sont-ils compatibles avec les engagements internationaux de la Belgique? », R.D.E., 1994, n° 78, pag. 301).

Deze vereiste van proportionaliteit legt aan een overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

« Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. »

(zie CE 9/04/02, n° 105.428 in dezelfde zin : CEDH, arrest « BERREBAH » van 21 juni 1988, série. A n° 138, p. 24; CEDH, arrest "BARTHOLD", o. c., §§ p5-59; CE, arresten n° 66.292 van 16 mei 1997, n° 68.643 van 26 sept 1997, en n° 78.711 van 1 feb 1999.)

Gelet op al hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker aan de Belgische Staat tot het grondgebied te mogen toegelaten te worden, zodat hij zich in regel kan stellen met de Belgische verblijfsetgeving, daar hij een gezin vormt in de juridische betekenis van het woord met mevrouw B(...).

Volledigheidshalve wordt vermeld dat de procedure gezinshereniging met een EU-onderdaan, perfect kan gebeuren in België.

Het repatriëren van verzoeker naar Londen, of hem verplichten terug te keren naar Suriname, zou volledig disproportioneel zijn en een schending uitmaken van artikel 8 EVRM."

2.3.2. In de nota zet verweerder uit als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de controle van de grenspolitie blijkt dat verzoeker geseind staat omwille van opsporen van verblijfplaats. Uit het feitenrelaas blijkt verder dat niet door verzoeker betwist wordt dat zij in het verleden van België naar Nederland verhuisd zijn om daarna weer terug naar België te keren.

Verzoeker toont niet met een begin van bewijs aan, bij vertrek naar Nederland, de nodige maatregelen getroffen te hebben om hun verblijf in België veilig te stellen, noch bij terugkeer hun aankomst bij het gemeentebestuur te hebben gemeld. Verzoeker en zijn partner dienen zich te bekwamen in de procedures die zij inleiden. Zij kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen "Beiden waren overtuigd dat hun inschrijving automatisch in orde was, daar hun beider verblijfskaarten geldig zijn tot 2021."

Hij betwist verder niet dat hij thans geen geldig verblijf in België heeft, noch dat hij, als Surinamer, visumplichtig in België is en thans geen visum kan voorleggen. Verzoekers nalatigheid kan niet aan het Bestuur verweten worden.

De bestreden beslissing is derhalve rechtsgeldig genomen conform artikel 3, eerste lid, 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Waar hij stelt dat zijn partner thans haar verblijf tracht te regulariseren geeft dit verzoeker geen toegang tot het grondgebied. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat verzoeker, die thans zijn verblijfsrecht in België verloren heeft, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel van de Vreemdelingenwet omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie.

Waar hij een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing een niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker inhoudt, waardoor er geen sprake kan zijn van een verboden inmenging in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. RvS. 1993, z.p.)

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM of dat verweerder hierbij enig concreet element ten onrechte niet specifiek in rekening heeft genomen.”

2.3.3. Verweerder betwist *prima facie* niet dat verzoeker sinds 2013 een relatie heeft met mevrouw B. die thans in België woont, dat hij er aldus zijn privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld en dat verzoekers partner zwanger is.

Artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder niet in alle gevallen steeds de betrokken vreemdeling terug te drijven. In het bijzonder is hij ertoe gehouden rekening te houden met de internationale bepalingen die België binden, waaronder dus ook het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Hoewel de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van binnenkomst en teruggedrijving inhoudt, blijkt uit de feitelijke gegevens van de zaak dat het *in casu* niet gaat om een situatie van eerste binnenkomst, vermits verzoeker in het verleden werd toegelaten om op het grondgebied te verblijven.

Verzoeker verbleef kort in het buitenland van 2 augustus 2018 tot 7 augustus 2018. De Raad is *prima facie* van oordeel dat de bestreden beslissing in die omstandigheden een inmenging in het gezinsleven vormt in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van een ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk, § 76). Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat er geen rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker. Het bestaan hiervan wordt niet betwist. Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat, in tegenstelling tot wat verweerder in de nota met opmerkingen lijkt te betogen, de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging aangaande het privé- en gezinsleven, zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM lijkt op het eerste zicht niet te zijn gebeurd. Het komt de Raad, die ter zake ook geen onderzoeksbevoegdheid heeft, niet toe om zijn beoordeling ervan in de plaats te stellen van de bestreden beslissing.

Waar verweerder opwerpt dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt om zich later naar België te begeven, gaat hij hiermee voorbij aan het feit dat verzoeker, als onderdaan van Suriname onderworpen is aan de visumplicht, zodat de bestreden beslissing wel degelijk een onderbreking inhoudt van zijn recht op gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.4. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Verzoeker betoogt het volgende:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreekse gevolg van de bestreden beslissing. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan in die zin dat het een cascade van gevolgen met zich zal meebrengen. Zo zal verzoeker voor onbepaalde tijd gescheiden worden van zijn partner, waardoor hij een stuk van de zwangerschapsbeleving zal missen en misschien zelfs de bevalling zelf als hij zijn verblijfsrecht terug in orde moet stellen vanuit Suriname,... De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM (voormeld). Ook financieel is het een zware last om vanuit Londen te vliegen naar Suriname en terug naar België.

Een beslissing tot terugnijving wordt beschouwd als een “aflopende” beslissing, die, eens ze is uitgevoerd, geen verdere gevolgen heeft in het rechtsverkeer. Een latere procedure tot nietigverklaring zal aan verzoeker niet het beoogde rechtsherstel kunnen bieden.”

2.4.2. Verweerder stelt het volgende:

“Verzoeker haalt als moeilijk te herstellen ernstig nadeel de schending aan van de artikel 8 EVRM. Echter, uit de bespreking van het middel blijkt dat hij die schending niet aannemelijk maakt.”

2.4.3. Gelet op het ernstig bevinden van het middel dat gerelateerd is aan artikel 8 van het EVRM, wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk gemaakt.

2.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van de beslissing tot terugnijving.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 houdende een beslissing tot teruggrijping wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

S. VAN CAMP